

102160

Namn

Ämne

Svenska

Betyg

Årskurs
Klass

9A

Bänk

Inlämningsid

Ark nr

19

Mina nio skolår

160

När jag satt hemma och funderade på skolan

igår så frågade jag mamma om hon kom mig

hur jag kände det min första skoldag, vad som

sände. Hon berättade för mig om snart började

minnen dyka upp inom mig.

Jag minns att den första skoldagen så var jag

väldigt nervös, som dock alla barn är när man

börjar i skolan.

Mamma hade berättat för mig att jag skulle få

säga mitt födelsedatum själv. Om jag var på den

morgonen i full förä med att lära mig de två

sätten varpå man kom säga sitt födelsedatum.

Antingen skulle jag säga - 840327 eller så kunde

jag säga den 27 mars 1984.

Jag kommer mig att när jag gick till skolan,

fortfarande inte hade bestämt mig för vad jag

skulle säga. Sen börjar mina minnen ekka ut,

men jag minns att jag sade det allra svåraste

till min nya fröken: 840327 om sen kunde jag

dra en lättnadens suck.

Mina första tre år spenderade jag i en liten gul

barrack. Den står fortfarande kvar, men håller

fortfarande stilen.

I barracken fanns tre klassrum. Det var inte ett

klassrum för flickor, ett för tväror och ett för reor.

Nej, man hade blandat alla tre årsklasser i en

och samma klass. Det fanns ju i oförsig fördelar

med det också, men jag skulle nog vilja säga

att det var mer nackdelar än fördelar.

Jag tycker att lärarna blev lite förvirrade ibland

De visste inte riktigt vem de hjälpte om så ofta fel mb

Och de måste ju hela tiden undervisa på tre olika

stadier så att säga.

Men det är klart, man lärde ju känna de som var

äldre än en själv, och det har man ju nytta av

nu.

Nåväl, matsalen som vi åt i låg inte i ~~karacken~~,

utan i ett tegelhus på andra sidan skolgården.

Det var ett rätt stort tegelhus med stora fönster. I

källaren på huset fanns en fritidslokal där man

kunde spendera rasterna om det var dåligt väder.

På bottenvåningen, vid utgången fanns matsalen.

Jag har för mig att matsalen var orange färgad.

och att det fanns långa bord vid vilka man satt

och åt klassvis.

Man hade en speciell plats och lärarna var också

med och åt.

Vi hade bara en matkant, men det räckte. Hon

netta Maria var verkligen snäll.

På övervåningen i huset fanns det två små

klassrum. I det ena fanns ett piano, det var där vi

hade musik. I det andra rummet fanns det en

svart tavla, några bänkar, en kateder och några

skap. Det var emaldirarens rum. Hon tog alltid

upp några elever dit som hon var hade under -

utställning för

Det jag mest kommer inåg av det var att vi

ofta fick sitta och spela ett sorts spel som gick ut

på att man skulle töra sig gånger tabellen. Jag

har jag hade stor nytta av det faktiskt.

Jag har alltid haft vänner omkring mig i alla år.

I ettan, tvåan och trean hade jag en och samma

vän. Hon heter Karolina och går fortfarande i

samma klass som jag.

Vi var verkligen riktiga vänner jag kommer inåg att

innan första skoldagen hade Karolinas morfar sagt

ett hemme att hon skulle skaffa sig en vän redan

den första dagen. Och det var precis vad hon

gjorde. Vi blev vänner på en gång, kanske för att vi
är ganska lika varandra.

Inte utseendemässigt, men i vårt sätt och vårt sätt
att tänka.

Men nu på senare år har vi gått urt fram var-
andra en hel del. Vi har fått nya vänner och ut-
vecklats med dem. Men Karolina och jag är fort-
farande väldigt goda vänner.

Wåvel, nu ska jag fortsätta berättas om mina fina
skolar. Ja, de har faktiskt varit väldigt fina. Jag
har aldrig haft några problem med uträkningar och jag
har heller aldrig haft särskilt svårt för mig
heller. Jag har helt enkelt nyckat om skolan.

När jag skulle gå upp i fjärde klass skulle

jag byta skola. Jag minns att jag inte var lika

neröds som när jag skulle börja i ettan.

Det hade jag ju träffat min nya lärare och dels

så visste jag att vi inte skulle vara minst i den

nya skolan. Det fanns nämligen rektor, elevkår

och reor där.

Det var också ganska spännande eftersom alla vi

som var reor i den förra skolan inte hade fått

gå tillsammans, men nu skulle vi bli en enda klass.

Mina tre följande år på Hambroda, som den helte,

fullkomligt försade väg. De försade väg så snabbt

att jag kommer idag mindre av de åren än av

mima första bre är.

Vi hade en väldigt snäll lärarinna. Hon hette

GILL EKMAN Smith. Hon var nämligen gift med en
engelsman.

Under dessa bre är så hände igentligen ganska
mycket.

Jag skaffade nya vänner, blev av med vänner och
skaffade nya igen.

Jag ändrades nog personligen ganska mycket också.

Jag började skapa mig en egen livsstil.

Medan jag gick nere i Hambro skolan, så be-
sökte jag Bredmyra ganska mycket.

Vi hade rekrytning och maskinskrivning där

Minnet mig's dela världens del som inte och i världen

ing. När det är när stämmer någon jag började här

Att förstå att det är samma mode jag vagen speciell

Att det som uppmanar till att alla klasserna spillas

Att det som blev till att det var det bästa av det bästa

Så jag kände mig ganska så i det kommande del

Första skoldagarna

Jag trodde aldrig att jag skulle lära mig namnen

på mina nya värmer. Men vad värre var mode jag

att jag aldrig skulle kunna hitta till alla nya

salar och hitta alla till mitt skåp.

Ärrop på skåp ja skåpen var en av de stora grej-

erna. Att få ta ansvaret för en egen nyckel och

att få ha ett eget skåp

En annan stor grej var att man fick vara

inne på rusterna och att få gå till kiosken.

Jag vet inte hur många gånger man sprang

fram och tillbaka till den där dumma kiosken

Jag tyckte det första året var helt underbart.

Allt få ha olika lärare i varje nytt ämne och

att få massor av läxor.

Som började ältan med slit och släp. Ja, det var

faktiskt slit och släp.

Jag tyckte lärarna överröste oss med information,

läxor och prov.

Man hade aldrig någon fritid, fick bara sitta

hemma och plugga. Till och med på helgerna

fick man plugga.

Fäst man ville ju förstås få bra betyg

Man kan inte tro vara spännande det var att

få betyg.

Även fäst lärarna hade sagt att man inte tar

betygen på allvar. så höll man nästan på att

heppa ur byrorna av spänning när man fick dem

Så ättan var faktiskt jobbig.

Fäst en guspunkt var ju praon.

Jag präocade på Boberga sjukhus. Om det var

vältaigt rolig, men framför allt lärorikt.

Om nu är jag inne på mitt nionde skolår,

Jag har ju inte gällt så länge, men jag tycker

att det verkar bli ett roligt år.

Det känns som om man kommer att komma
sina klasskompisar närmare.

Jag hoppas verkligen att jag orkar kämpa det
här året ut och lära mig mer, för kunskap
älskar jag.

Det är verkligen tur att skolan finns, även fast
man kan hyckra att den ska försämma ibland.

Hur skulle världen annars se ut?

